

בנערותו טעם סמים ונעצר בגלל תקיפה חבלנית — צבי חושב שעלי לעשות את המכסימום הלגיטימי המותר משרת בו באותו רגע, "הוא אומר, והולך להיות עורך־דין

במודיעין ובמדרית-בית-עזר, והמשיך את לימדיו באוניברסיטה.

את ההתמחות עשה בפרקליטות מחוז-המרכז. אצל התובעת הלנה ביילין, אז התחיל גם להופיע בבתי-משפט, והמוטו שלו היה: "המדינה לעולם איננה מפסידה תיק" — זוהי הסיסמה הרשומה מעל בניין משרד המשפטים האמריקאי. הוא מפרש אימרה זו כך, שגם אם הנאשם יוצא זכאי, הרי שהכל כסדר והמדינה לא הפסידה את התיק.

"אני חושב שעלי לעשות את המכסימום הלגיטימי המותר במיסגרת הפונקציה החברתית שאיתה אני משרת באותו רגע," הוא אומר.

נחשים בכיסים

ב שירותו במיטרה ייחסו לו עצירים גם מעשים בלתי-

של וולף בטלפון. השוטרים שעצרו את החשוד היכו אותו, אבל וולף לא היה בנינים.

בעת חקירת הרצח של הילדה נאווה אלימלך היה וולף סגן מפקד הצח"ם. היה זה אז, בעת חקירת החשוד רודי לוי, שהתחיל להסתובב הסיפור, כי כרי לשבור את החשוד הכניס וולף לחדרו נחש. הסיפור התעורר שנית, כאשר נעצר רונן שניישיגיא, באשמת רצח הברוקר יעקב אלטרוביץ. צבי וולף היה ראש הצח"ם, ורונן טען כי כרי להוציא ממנו הודאה, הכניסו לחדרו נחש שחור.

וולף מכחיש את הסיפור הזה ומגלה כיצד נולד. "בזמן חקירת רצח נאווה אלימלך קיבלתי מידע על חייל בשירות חובה, שיכול להיות קשור ברצח. היומנתי אותו למיטרת בתיים, שם נערכה החקירה. כאשר הגיע לשם היו לו בכיסים ובתוך שקיות בד שונות נחשים רבים. הוא סיפר כי הוא אהב

הודאה. המיטרה עשתה הכל כדי למצוא ראיות לאשמתו. תחבולות שונות, שעדיין יש עליהן חסיון מישפטי, נוסו על בן־גל, אבל לשווא. ביום החמישה עשר למעצרו, כאשר נעצר גם רונן, החליט וולף כי גיל בשל להודאה. היו לכך סימנים שונים, וכדי לחזוץ אותו החליט וולף כי יש צורך להגביל את בן־גל בזמן. "ידעתי שצריך לתחום אותו בזמן, כי ברקע התישעים תמיד נוהר ורצה להתיעץ עם עורך־דין, חשב וולף. לשם כך נפגש עם בן־גל ואמר לו כי הוא מוגבל מאוד בזמן, וכי עליו לצאת לפעולה מיטרתית חשובה במיוחד. העולה הרבה כסף למיטרה, כשעה שבע בערב. הדבר הותיר לבן־גל שלוש שעות כדי למסור את הודאתו.

אולם בן־גל לא נשבר מייד. אחרי התלבטויות קשות ביקש להיפגש עם סניגורו דאז, עורך־הדין דן שיינמן. הזמן רץ ובינתיים כמעט הגיעה השעה שבע, שעת האפס שהציב וולף. אולם הקצין לא איבד את התושיה.

כשלב מסויים, כדי למשוך את הזמן, יצא וולף לשירותים ונתן מכה חזקה לשעון ושבר אותו. השעון עצר מלכת,

היפי במשך שמונה חדשים הסתובב וולף בארצות-הברית. גידל את שערו וזקנו, והוצג כצועני. הוא מכר דם עטלפים. ספריי נגד השטן ותרופות לאונות. הוא עבד בחנות למימכר כישופים בקלוולנד.

"אני עצמי מחד מנחשים", אומר צבי וולף, קצין המיטרה שעליו אמרו כי הכנים נחשים לתא של העצירים, כדי להשפיע עליהם להודות באשמה.

במכשיר-הקשר לא תשאל כל שאלות ורק תגיב "רות, עבור". וולף אמר לבן־גל כי הוא דוחה את התרגיל בעשר דקות והחל משרד בקשר מילות-קוד שונות.

וולף טוען כי היו אלה מילים ומיספרים ללא פשר. "ליהגתי סתם, כל שעה על רעתי", הוא אומר. הסניגור של בן־גל חשב אחרת. בטענה שנטענה בעת מישפטי-הוואטא, טענו סניגוריו של בן־גל כי המילים שאמר וולף לתוך מכשיר הקשר היו שמות ישושים שבהם מתגוררים קרובי מישפחה שונים של בן־גל, וכי הדבר גרם לבן־גל לחשוב כי אם לא יתוודה, תצא המיטרה ותעצור את כל קרוביו המתגוררים בישושים הללו.

וולף הכחיש זאת מעל דוכוהעדים וגם לפני. בסופו של דבר, חזרו בהם הסניגורים מטענה זו כבית-המשפט.

אולם שתי תחבולות אלה, תחבולת השעון ותחבולת התרגיל המרחבי, מעמידות את וולף כשורה הראשונה של אנשי התחבולות במיטרה. תרגיל לים מתוחכמים בעלי מעוף ודמיון כאלה לא נשמעו עדיין בבית-המשפט.

הקלטה בחדר-השינה

תוך כדי חקירת בן־גל הציבה המיטרה ציטות על כל הטלפון נים שאיתם דיבר בן־גל. אחד מהם, שבצו בית-המשפט כונה הטלפון של "דני", היה למעשה הטלפון של הסניגור, דן שיינמן.

אנשי המיטרה שנחקרו על כך בבית-המשפט טענו, כי בשעה שביקש שו את צורה-האונה לא העלו על דעתם כי מדובר בטלפון של עורך־דין ובשיחות חסויות עם לקוח, וכי ברגע שהתברר להם הדבר מיהרו להוריד את ההאזנה מעל הקו.

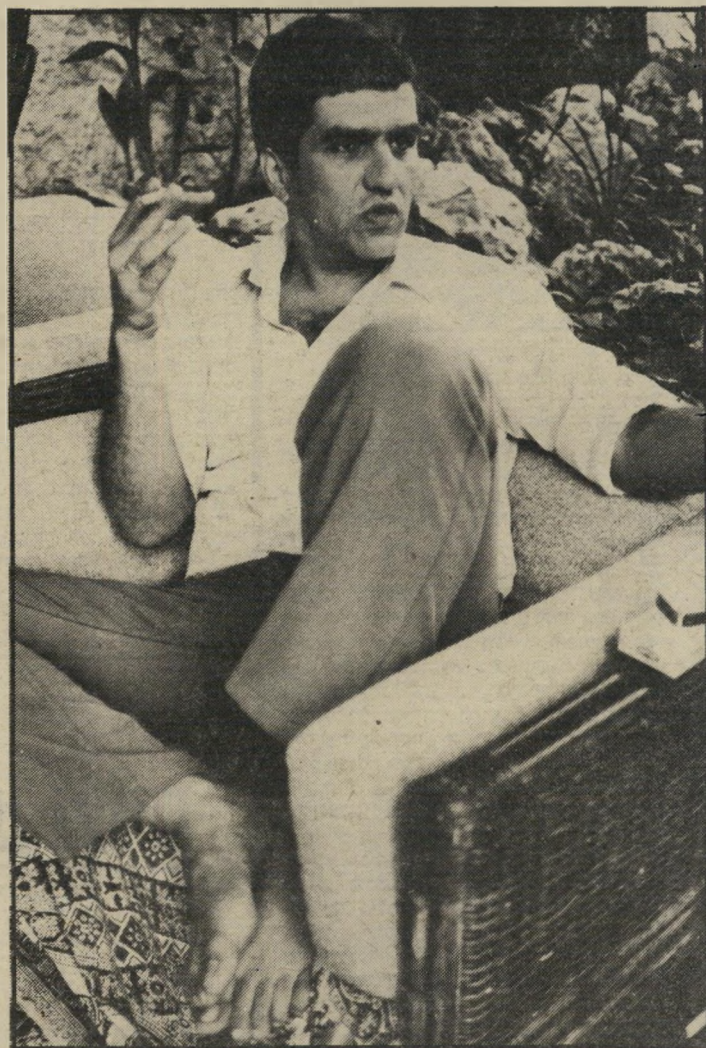
הסניגורים חשבו אחרת, וכך גם טענו בבית-המשפט. השופט אורי שטרומן התרשם מאוד מהעניין (המשך בעמוד 50)

כך ביקש מקצין זוטר לצאת מהחדר ולמסור לקצינה פלורה בן־חיון, כי כאשר ישרר אליה וולף מילים שונות

וולף הרוויח עוד שעה יקרה. אולם גם בתוך שעה זו לא התוודה בן־גל. וולף החליט להאריך את הזמן ולשם

עם ההורים וולף כילד. בעת עלייתו מרומניה בגיל 6 עם הוריו ואחותו. הוא גדל בבית בעל תרבות הונגרית ולמד בבית ספר דתי. אחרי טיול בארצות-הברית התגייס למיטרה.

מנוחת הקצין אחרי שפיענה שתי פרשיות קשות במחוז אלטרוביץ והצתת קלאב־איי החליט וולף לפרוש מן השירות במיטרה.

לגיטימיים. כבר בהיותו חוקר צעיר, בעת חקירת "פרשת מע"ץ", סיפרו הנאשמים על שוטרים שלקחו אותם לבריכת התנינים בגן־החיות, ועל שוטרים אחרים. בניניהם וולף, שהיכו אותם על שפת־הים. נפתח נגדו תיק ירוק (תיק הנפתח במיטרה במיקרה של תלונה נגד שוטר), אבל הוא נסגר עוד לפני שהגיע למישפט במיטרה

"מכיוון שהיה מופרך מעיקרו", כפי שאומר וולף. גם תיקים ירוקים אחרים, שניים או שלושה, שנפתחו נגדו במשך השנים, הסתיימו כך. במהלך שירותו במיטרה היה מיקרה שארם מסויים הטריר את אשתו

נחשים ובאמצע החקירה קפץ לפתע, רץ לעבר הדיונות וחזר משם עם נחש חריש. באותו הזמן היה דויד לוי בחצר. והוא ראה את הנחשים של החייל. כך התחיל כל העניין. אני עצמי סולד ומפחד מנחשים", אומר וולף. כעודו מכחיש את פרשת הנחשים והמכות, סיפר וולף בבית-המשפט — וגם באופן פרטי — על התחבולות שתיחבל בעת חקירת גיל בן־גל. כרי להוציא ממנו הודאה.

גיל היה אגון קשה לפיצוח. הוא בחר אינטליגנטי וחזק באופיו. הוא היה במעצרו 15 יום ולא הסכים למסור